

SLOVÉNEC,

listi
za podučenje naroda.

Cena za celo leto po pošti 2 gold. 20 kr., za pol leta 1 gold. 10 kr.; brez pošte za celo leto 1 gold. 40 kr., za pol leta 50 kr.,

za ene kvatre 30 kr. Posamesni listi po 3 kraje. Naročila prejemajo vse c. k. pošte, v Ljubljani pa založnik.

V poneděljk 16. maliga Serpana 1849.

Nesrečni.

Vesoljni svet se veseli,
Kadar pomlad prihaja,
Še mrtvih grob se zeleni,
Vstajenje de obhaja.

Violice in rožice,
Cvetlice vse cvetejo,
V zelenih germih ptičice
V ljubezni spet pojejo.

In brez oblakov je nebo,
In sonce jasno sije,
In luna žarke na zemljo
U jasni noči lije.

Pa kaj pomaga meni vse
Ponovljeno veselje?
Do mene pride, v mé ne gre
Vpokojit serca želje!

U čerñi zemlji davno žé
Kar ljubil sim počiva,
In vedno, vedno mi sercé
Po njem solzé preliva.

Nej veseli se celi svet,
Kadar pomlad prihaja!
Sej mir iz mojga serca vzet
Vstajenja ne obhaja!

Malavašič.

Pokora po smerti.

(Slovenska narodna pripovedka. *)

V Hostomcu je bila keréma polna pivcov. Med njimi so bili trije mladi ljudje, razujzdani, kakoršnih mladenčev se še dan današnji ne manjka, posebno kadar vino možgane vname. Izmed vsih pivcov je bilo samo teh mladenčev vpitje slišati, ki se je dalje po vasi razlegalo. Že tri dni in noči so pili brez mere. Poslednjič že niso več vedili, kaj bi vganjali in počeli, de bi Boga huji razžaljevali in ljudi pohujševali.

Prinese jim mlada ženska zopet bokal iz hrama in prednje ga na mizo postavi. Bila je nesrečna in drugo bitje je pod svojim sercam nosila nji enako. Zagledati jo, jo prime eden mladih razujzdancov za roko, ter ji reče: „Grom te! lepo si rejena; gotovo že plenice pripravljáš.“ —

To slišati je reva zdihnila, oči v tla vperla in odgovorila: „Za mene, prijatelj, težko raste predivo na polju, in če se Bog neusmili mene sirote, ne vem kam nedolžniga otroka položiti.“

*) Hvala, lepa hvala Vam, nepodpisani gospod! — Prosimo svojo obljubo, nam še tacih povedk poslati, prav poredko spolnovati, Vredn,

Vstane na to drugi izmed teh treh, neverin in brezbožen, kolikor ga je bilo, ter ji reče: „Ako nam storiš, kar ti vkažem, hočem jez v prvih potrebah za tvoje dete skerbeti“.

„Ako ne terjate česar kar bi mi nemogoče bilo, ali česar bi mi vest ne pripustila“, — je odgovorila že vesela, nadjaje se odrešenja velikih skerbí — „bom gotovo vaše povelje voljno spolnila“.

„Nič težkiga ni, kar hočem. Poslušaj me: Pred cerkvenimi vratmi stoji košen mož. Prinesi ga nam in obljubo ti spolnim!“

Take besede slišati, postane dekla bleda kakor srez, groza, neizrečena groza jo spreleti in komej je zamogla odgovoriti ter reči: „Priatelj! zakaj se s tako nesrečno revo šalite, kakoršna sim jez, in Boga s tacimi besedami skušate?“

Kaj pa storita uná dva razujzdanca? Hvalita ga in njegovo lahkomišelnost poznajoča polne pesti tolarjev in drugih srebernih denarjev na mizo streseta. Toliko je bilo denarjev, de so na vsih straneh z mize leteli.

„Glej! lepa pomoč za tebe in za tvojiga otroka!“ vpijejo vsi trije, in na to vsuje še tretji nesramnež iz svoje mošnje brez števila denarjev na mizo ter reče: „In tako hitro in naglo si boš mogla toliko zaslužiti!“

Ubožica, ktera še ni nikoli toliko denarjev na kupu vidila, se je dala premotiti, preden je mogla dobro prevdariti. Nič drugiga ji ni več pred očmi, kakor bogastvo, ktero z majhno pogumnostjo doseči in sebe vsih skerbí rešiti more. — Sklenila je tudi, nekaj teh denarjev cerkvi darovati, ker si je domišljevala, s tem svoj greh zmanjšati.

Pred podobo križaniga Jezusa stopi in iz svojiga celiga serca k njemu moli. Po molitvi nastopi tako strašno pot.

Od spredej opomnjeniga košeniga moža so ljudje čudne reči pripovedovali. Neki bogat grof, kteri je pred več sto letmi živel, je zlahtno deklico umoril. Zakaj ji je življenje vzel, se ne vé; misli se pa de za to, ker ji je nedolžnost vzel. Zakaj preden je umerla, ga je pred božjo sodbo klicala — in že prvo leto je grof pred Bogam stal.

Zlahtno deklico so pod cerkveni prag, grofa pa na pokopališe pokopali. Ali že drugi dan so ga ljudje poleg cerkvenih vrat, ravno na strani, kjer je deklica pokopana ležala, našli — zgolj kostí — z povzdignjenimi rokami, enako človeku, ki moli. Od zlahtne gospodične so pa tudi začeli govoriti, de nima mirú v grobu in de sedi v njem ter v velikih bukvah bere.

Grofovo truplo so večkrat z velikimi molitvami pokopali, pa vedno so ga drugo jutro zopet izkopaniga našli roke deržečiga enako človeku, kteri moli. Ljudje so rekli, de umorjeno gospodično za odpusenje prosi, in de mora vedno tam stati, dokler mu ona ne odpusti, če ravno do sodnjiga dne.

Počasi so se ga ljudje privadli, in veliko rodov je že zginilo, ki so ga vidili. In kakor sicer je bilo tudi tadaj veliko

posebno mladih nevernežev, ki niso tega verjeli. Taki so bili tudi naši trije mladenči, ki so dekle po košeniga moža poslali.

Že se je začelo mračiti, ko je ta sirota iz veže stopila. Plašno je okoli sebe gledala in se cerkvi bližala, ki je na gričku stala. Bližeje ko je prišla, bolj močno ji je srce v persih bilo. Ko je na griček prišla in se pokopališu bližala, je ravno mežnar k angeljskemu česenju pozvonil. Deklica se pobožno prekriža in moli, in ko na pokopališe stopi, je bilo že noč. Samo luna na obnebu, katero so črni oblaki kakor od viharja simtertje gnani včasih malo posvetiti pustili, je toliko svetlobe na s križi nasajene grobe dala, da se je ubogi deklici v njenim strahu vsaka senca kakor kaka pošast z rogmi, repam in z drugimi strašnimi rečmi na mrtvaških grobih zdela. Strah jo je podil, kakor sever oblake na nebu, da je kakor blisk celo pokopališe preletela. Pred cerkvenimi vratni je obstala. Zagleda košeniga moža s k prošnji sklenjenimi rokami in zdelo se ji je, da se mu čeljusti kakor komu premikajo, ki moli. Strah in groza bi bila revo zlomila in omedlevši bi bila na grobe padla, če bi je ne bila misel dramila, da je ta ura mati sreče njeniga celiga življenja. Serčnost si stori, in s celo močjo, kolikor v strahu zamore, objame košeniga moža, ga verže na ramo in hiti z njim kolikor narveč more, nazaj k svojimu domu. Pol mrtva stopi v kerčmo, verže košenjaka na mizo in pade kakor brezdušna na stol.

(Konec sledi.)

Tabak.

Kadaj, kje in od koga je bil tabak narpervo iznašen, v kateri dobi je iz daljniga sveta k nam prišel, kakošne napotja je imel prestati, preden so ga ljudje tako sploh začeli piti in vohati, je gotovo prijatlam tega sadeža všečno zvediti. De pa s tem sostavkam tudi kaj koristniga svojim bravcam podama, bomo tudi povedali, kako se je ravnati, da tabak človeškemu zdravju ne škodje. Zakaj tabak ima snutke v zebi, katerih se človek, nej ga pije ali voha, navzame, in so mu ali škodljivi ali mu pa hasnijo. Govorili bomo tadaj *a.* od zgodovšine tabaka, brez de bi kaj opomnili, kako se sadi in redi in v koliko sort ga delé, *b.* od snutkov, ki so v njem, *c.* kako se imajo tisti zaderžati, ki ga pijó ali pa vohajo, in *d.* bomo nekaj podukov zastran nevarnost pridjali, ktere iz pitja tabaka izvirati znajo.

a) Zgodovina tabaka.

Sploh mislijo in terdijo, da je tabak v Ameriki doma. Tam so ga že davno popred, preden so ga v Evropi poznali, v zahodnji Indii našli divje raztečiga in od ondi so ga v Evropo dobili. —

Mogoče je pa, da je tudi v družih delih svetá, in morde še pred kot v Ameriki znan bil. Terditi hočejo vsaj nekteri, da so v Azii na Kitajskim in v Tartarii, davno preden so za Ameriko vedili, tabak obdelovali in pili. Mnogi pisavci terdijo to in to svoje

terjenje na to operajo, de ima tabak tam svoje staro ime, in de bi bilo čudno, kako bi se Kitajci, mongolski Tartarje in še drugi narodi Azije od Evropejcov, kateri še tabaka ne poznajo tako dolgo, tako kmalo in tako sploh bili naučili piti. Na vprašanje pa, ali je bilo to perje navadniga tabaka ali kake druge zeljadi, katero so pili, se da težko z gotovostjo odgovoriti. Morde je bilo le zeljše tabaku podobno, kateriga perje še dan današnji Kitajci puhajo. Zoper misel, de je tabak tam bolj star, kot v Evropi, govore zopet drugi: a. de noben popotnik tabaka in njegove rabe na Kitajskim ne opomni, preden je bila Amerika najdena; b. de ga v zahodnji Indii (v Azii) tudi le tabak imenujejo, in c. de v Koranu, to je, v svetim pismu Mohamedancov ni ne z besedo tabaka opomnjeno, kar bi bilo gotovo, če bi bil Mohamedu tabak znan bil. — Temu nasproti pa imamo od mnogih, kateri so tabakovo zeljše v Ameriki se učili poznavati, gotove povesti, kako se je tabak od ondi v Evropo razširil.

Ko se je Krištof Kolumb, kateri je Ameriko našel, drugi pot (10. Sušca 1496) iz Amerike nazaj vernil, je pustil španjolskiga mniha Romana Pana, ki ga je dotistihmal na njegovih popotovanjih spremljeval, na Šent-Dominškim otoku. Ta se je naučil tam jezik ondašnjiga naroda in se je v tej priložnosti tudi s tabakam soznanil.

Fernandez de Oviedo, Španjolec, ki je bil okoli leta 1535 na Šent-Dominškim otoku uradnik, pripoveduje, de divjaki skozi nos tabak kadé in to kajenje tabak delati imenujejo. Zamorci so se že tisti čas zlo tabaka navadli.

Hieronim Benzono, ki je bil od leta 1541 do 1555, tadaj 14 let po versti na Meksikanskim, piše tudi, de ga ondašnji prebivavci pijó, in ga tabak imenujejo ter v vkup zvitih listih pijó.

Anton Tevet je tudi v Brasilii to navado vidil. — To so perve povesti od tabaka. Ker so tadašnji Amerikanci še vsi divji bili, mora večno neznano ostati, kdo je to zeljad znašel in kdo je prvo pipico zapalil.

Pravijo de so začeli tako le tabak piti: Amerikanci se poslužijo tabaka za zdravilo. Kadili so morde začetkama samo v nekterih bolchostih, kakor, kadar so jih zobjé boleli, kadar so bili zažlezani itd., potem če jim je živežev manjkalo, de so se nasitili. Tako so se tabaka navadli. Ko so evropejski priseljnenci slišali, de je tabak zdravilo, so tudi začeli Amerikance posnemati. Priznasli so še tabak v prah raztolčevati in v nos potegovati. Nekteri pravijo, de so Španjolci prvi tabak vohali.

To zeljše so prinesli Portugezi in Španjolci v Evropo, in v prvi deželi so ga že v letu 1558, v drugi 1560 poznali. Kadaj so ga pa začeli v teh deželah vohati, se ne vé, gotovo je pa, de so ga v letu 1624 že vohali. Na Francozko ga je zanesel neki Janez Nikot, ki je bil od leta 1558 do 1561 poslanec francozkiga kralja pri portugežkim dvoru. Po njem se imenuje tudi tabak v zeljeslovskim jeziku Herba Nikotiana, t. j. Nikotovo zeljše. Ne dolgo po tem, ko so se z njim soznanili, so

ga začeli tudi Francozje piti. V mestih so imeli še celó lastne hiše, v ktere so ga pit hodili. Imenovali so jih tabačiša (Tabagies). Tudi na Angležkim in Nemškim so imeli take hiše in kraje.

Na Nemškim je dobil tabakovo perje in morebiti tudi zelše narpervi neki zdravnik v Avgšpurgu. Neki profesor v Bernu v Švajcu, Benedikt Areti, ga je že v letu 1565 v svojim vertu sadil. Pa ne pili ne vohali ga še niso ta čas. Še le v tridesetoletni vojski (1618—1648) so ga na Nemškim sploh začeli piti in saditi. Lahki so ga še le v letu 1579 ali 1580 dobili; misli se pa, de so ga še le okoli 1615 začeli piti.

Kadaj so se Slovenci z njim soznanili in od kod so ga dobili, se ne vé; sme se pa reči, de so ga narberžeje tovarniki iz Laškiga zanesli; pa mogoče je tudi, de se je iz Nemškiga v hudih vojskah zavoljo vere v letih od 1618 do 1648 po vojskah med Slovence zanesel, ker so te dežele mogle veliko vojakov nemškim cesarjem tiste čase dajati. Pa bodi si, kakor si hoče, Slovenci ga pijó, vohajo in žvečijo, kakor de bi brez njega ne mogli prestati. Po času in navadi jim je tako potreben postal, kakor kruh ali vino ali kofè. Kadaj so ga še drugi evropejski narodi začeli puhati, je mende malokomu ležeče zvediti.

Kakor se je tabak bolj v evropejskih deželah razširjeval, tako se je tudi navada, ga vohati med narodi tega dela sveta bolj in bolj razširjevala. Pervi so ga blezo de Španjolci vohali, od njih so se Lahki učili, od njih pa drugi narodi. Narveč so pa skoraj de zdravniki in popotniki to navado zanesli, ki so tabak kakor zdravilo priporočali in hvalili.

Negnjusna navada, tabak v ustih žvečiti, sok iz perja vleči, ga s slino zmešati in požerati, ni ravno splošna. Vidi se večdel pri vojaki, pri nemarnih ljudéh in delavcih.

b) Iz katerih snutkov obstoji tabak.

Kakor vsaka druga zeljad ima tudi tabakovo zeljše svoje snutke v sebi, katerih moč se sosebnó v vživanju oznanuje in tadaj človeško zdravje zdaj bolj zdaj menj zadene. Razun snutkov, ki so vsim zelenjadim lastne, ima tabak tudi še bolj tanjke v sebi, namreč 1. ojstriga ali grizečiga, 2. narkotniga ali omamijočiga in 3. aromatiškiga ali dišečiga.

1. Grizeči snutek da tabaku neko ojstrost, ktera čutnice nosa zbudi in nesredkama djavnost vesvoljniga čutništva iz redovnosti dene ter slabo počutenje, bljuvanje itd. vzrokuje, dokler se ga čutnice ne navadijo. Močen tabak grize tadaj v jezik in da tadaj beržeje in močneje svojo moč čutnicam občutiti.

2. Narkotni ali omamijoči snutek ne oživi samo vesoljne čutnosti organizma, in da svojo moč, kakor je človek bolj ali menj zdražljiv, posebno jako in hitro čutnicam občutiti in zbudi vse, kar iz moči čutnic izhaja, (občutenje, gibanje, mišljenje) in vzrokuje omamo. To se vidi pri tistih, kateri začnejo tabak vohati in večkrat zaporedama tabaka v nos potegnejo; močneje pa pri tistih, kateri začnejo tabak piti, posebno če ne vzamejo lah-

kiga tabaka. Pa tudi že bolj vajeni tabakarji čutijo to, če ga čez mero pijó.

Kdor je bolj lahka tabaka vaju, bo na sebi čutil, da ga bolj močen tabak, kateri ima več omamijočnosti v sebi, vpijani in omami, katero omamljenje je enako unimu, ki ga žganjine vzrokujejo. Pa ta vpijanjenje prinese bolj prijetno tožljivost, kakor uno od žganjin, ker to ves život bolj vname in oživi. Posebno turški tabaki imajo obilno taci omamijočih snutkov v sebi. Turki imajo navado, se s tabakom kakor tudi z makom omamiti, in od todi je njih silna lenost znana.

3. Aromatiški ali dišeči snutki dajo po raznosti tabaka bolj ali menj prijeten duh; krotki so in z njimi se dajo bolj ostri tabaki krotiti. Ti bolj tanjki in žlahtni snutki dajo tabaku lastnost, zavoljo ktere se je z vsimi narodi in v vsih deželah tako zelo poprijaznil, da ga sploh tako ljubijo in da so se ga, vkljub vsimu preganjanju, tako zelo navadili, da ga med narveči potrebe štejejo.

O sušenju tabakoviga perja se ti snutki ne zgubé, ampak še bolj se vkrépijo, ker se vodena vlažnost iz tabaka izpuhti. Pri sožiganju se razpokajo, zablisknejo na več krajih, posebno v steblih, dajo omamijoč prijeten hlip od sebe in se razkadé pri kadeanju, ko drugi rastljinjski deli belkast slankast pepel puste.

Kolikor čisteje in žlahtneje je zeljše, toliko žlahtniši in okusljiviši so sploh njegovi snutki, desiravno ima nekteri tabak več omamijočih snutkov v sebi, kakor postavim turški. To žlahtno perje da prav žlahten tabak za vohat. Bolj žlahtni rastljinjski snutki se izsnujejo posebno v gorkih deželah.

Če tabakovo perje še ni dovolj zrelo, tudi ti snutki v njem niso dovolj izsnovani. Niso tadaj tako prijetno dišeči in slajni, dim iz njih je bolj gost, se v černih in sivih oblakih valí in je bolj zagaten, kakor iz popolnoma zrelega, bolj žlahtniga perja, katero tanak, enak in višnjevasto siv, vsim pričajočim prijeten dim dela.

(Koniec sledí.)

Razne novice.

Kakošen je naš cesar.

* Večkrat smo že posamesnih lastnost, našiga mladiga cesarja v tem časopisu opomnili. V vesvoljnih Avgšbrških novinah smo brali te dni popis cesarja od nekiga dopisovavca imenovanih novin, ki je priložnost imel, cesarja v ogerski vojski viditi. Po njegovih besedah zvemo, da ga je pervikrat vidil in zavoljo tega se more posneti, da so njegove besede resnične, iz nikakoršne strasti ne izviraajo. Poslušajmo, kako ga popiše:

„Cesar Francišek Jožef je bolj srednje velikosti, ravne rasti in čverst. Vidi se pa, da je še mladeneč. Njegovo obličje razodeva toliko umnost, kolikor odkritoserčnosti iz njega sije. Kadar svoje usta k smehljanju odpre, kar se mu prav dobro podá, se vidi, da mu je natura, kakor sicer Dunajčanam, posebno Dunajčankam lepe zobe pode-

lila. — Za blagor svojih vojakov kaže veliko skerbno, in več kakor eno djanje priča v njegovim kratkim vladarstvu, da njih službe ceniti уме. Nečasor moram med drugimi opomniti, kar imam še dobro v pameti. Ko so bili tabori pred Rabani od cesarskih vzeti, prinesejo memo cesarja nekiga vojaka, kterimu ste bile obe nogi razdrobljene. Od tistihmal je bil cesar tako ginjen, da se je na stran obrnil in si solze obri-sal. Mož, kteri mi je to povedal, star sivo Brad oficir, je imel tudi mo-kre oči. — Ali je čudo, da je armada za svojiga cesarja tako vnetá? De je pa vnetá, se vidi iz govorjenj oficirjev in vojakov in nezmerniga veselja in vriskanja, s kterim cesarja povsod sprejmejo, kjerkoli se pokaže“.

* Njih Veličastvo, naš premilostivi cesar Frančišek Jožef so se 5. t. m. z boriša nazaj na Dunaj vernili. — Njih strežeti so šest funtov težko topno kroglo sabo na Dunaj prinesli, ktera je ravno med Nj. Veličastvam in nadvojvodam Ferdinandam, cesarjevím bratom, na tla padla. V spominj velike nevarnosti jo bodo hranili, ktero je vsigamogočni Bog od glave tako blaziga življenja odvèrnil, ktero nej še mnogo, mnogo let v blagor vsih narodov edine, mogočne Avstrie ohrani.

Nova nadloga!

* Puntí in vojske z vsimi njihovimi nasledki, in kolera so nesrečne stiske vlašckiga in letašnjiga leta, s kterimi je božja modrost razne de-žeze obiskala. K vsim tem se še nova približuje, namreč kobilice. V več krajih Hrovaškiga, Slavonskiga in Ogerskiga so se že pokazale in iz Lvovskih novín zvemo, da so tudi Galicijo že obiskale, posebno pa Kolomejsko in Čortkovsko kresijo.

Bere se v svetím písmu in znano je vsakimu, kako strašni so ti merčesi kamor pridejo. V naših deželah jih že dolgo ni bilo, desiravno smo vlašcko leto slišali, da so do Kerškiga in na zdoljnje Štajarsko tudi nektère iz Hrovaškiga zašle. V prejšnih časih so pa tudi naše dežeze večkrat obiskale in v zgodovšini se bere, da je v letu 872 velik vlak kobilic v Štajarsko, Koroško in Krajsko deželo priletel, ki so vso zelenjad na polju in v vertih do korenine pozobale. Valvazor piše, da je velik vihar njihovimu potovanju konec naredil, ki jih je v reke pomedel. Pa tudi še po smerti — piše Valvazor dalje — so smert rodile. Zakaj kakor so v svojim življenju zelenjad morile, tako so tudi mertve ljudém in živalim smert vzrokovale, ker so jih vode zopet na suho pometale, kjer so na kupih gnile in zrak okužile, da so marsiktere kužne bolezni in v ne-kterih krajih še celo kugo prinesle.

V Fuldenskih letopisih so tako le popisane: Imele so po štèri perute in po šest nog, široke gobce in po dva zobá, bolj terda kot ka-men in kost, s kterima so narmehkejši in narterši skorjo dreves razglo-dati mogle. Dolge in debele so bile, kakor pale možá, in toliko jih je bilo, da so v eni uri v dnevu pri mestu Majncu toliko polja požele, kolikor ga sto ljudi v enim dnevu obdela. Kadar so se pa te žnice vzdignile, so eno celo miljo hoda solnce tako zakrile, da ga ni bilo mogoče viditi. —

Lvovske novine pišejo, kako se zalega tega merčesa, dokler ne more leteti, nar bolj gotovo vkončá. Koj ko se merčesje na kako stran premikati začne, se dva grabna skopljeta s navpičnimi stenami in z na-

metam zemlje tisti strani nasproti, na kateri so merčesi. Na dnu grabna je treba živlga apna nasuti in zalega, ko do grabna pride, se z lopatami vanj pomeče. Ostanek merčesov, ki prvemu napotku odide, stori v drugim grabnu svoj konec. — To je edini pomoček zoper ta merčes.

Vertnarstvo.

Uši na rožah zaterati.

Težavno pa vunder dobro je, uši na rožah zaterati, če si soli v vodi stopiš in s to vodo poganjke z omelčkam pomažeš. Ne ostane jih samo veliko že na omelčku, ampak poginejo vse z zalego vred od te vode. Tode preveč soli ne jemati; dobro je tudi poganjke kratko pred dežjem namazati, ker tako dež vsahnjeno slanico kmalo odmiže. Tudi voda, na kateri se pušpanovo perje skuha, je dobra za to. Še boljši je pa merčese samo s pušpanovimi vejicami, ki si jih poprej dobro zmel, ometati, ker jim je duh te rastljine silno zopern.

Slanica za drevje in bilje.

Znano je, de sol rodovitno vlago iz zraka na-se vleče. Vzemi tadaj en del solitarja in dva dela soli in stopi jih pri ognju v posodici; ko se razhladi, vlij na en funt te zmesi 10 bokalov vode in polij z njo, ko se raztopi, drevesa in rastljine. Tudi še v tako suših nočéh bodo obilo rose na-se vlekla. Tudi žito za seme v tej vodi namakati je dobro.

Slovstvine drobtinice.

* Gospod Ivan Macun, znani slovenoljub v Terstu je sklenil, slovensko-ilirsko krestomatio z naslovom: *Cvetje jugoslavjansko z dodanimi cveti drugih slavjanskih vertov* v kratkim na svitlo dati. Hvaležna mu bo slovenska Vila za to pomnoženje narodniga slovstva.

* Teržaški kupčevavec z bukvami, g. Živic, je prevzel kupčijstvo z slovanskimi bukvami. — Tako se bo vunder počasi tudi v tem ozeru pot serčne vzajemnosti odperla. Le viribus unitis!

* Vrednik Praviga Slovenca je ravno začel pisati: *Zemljopisje za bolj odrašene in podučene učence v šolah na deželi, in upa, de bo do prihodnje zime delo dogotovil.*

P o v a b i l o.

Pravi Slovenec izhaja vsak ponedeljek na polovici pole. Povabijo se vsi dragi Slovenci na ta časopis se naročiti kakor se tudi prosijo, ga po svoji domorodni volji razširjati. Cena je spredej naznanjena. Castite vredništva slovanskih časopisov, ktere imajo voljo za to, so prošene, svoje časopise v zameno pošiljati.

Založnik: *J. Giontini.* — Odgovorni vrednik: *Fr. Malavašič.*

Natiskar *J. Blažnik* v Ljubljani.